

هر هغه څه حسابيري چې له تاسره يې خيانت كړي، ستا نافرمانی يې كړې او دروغ يې درته ويلي، او هغوی ته ستا جزا وركول هم حسابيري

له عايشې رضي الله عنها څخه روايت دی: أَنَّ رَجُلًا قَعَدَ بَيْنَ يَدَيِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ لِي مَمْلُوكِينَ يَكْذِبُونَنِي وَيَخُونُونَنِي وَيَعْصُونَنِي، وَأَسْتُمُّهُمْ وَأَصْرِبُهُمْ، فَكَيْفَ أَتَا مِنْهُمْ؟ قَالَ: «يُحْسَبُ مَا خَانُوكَ وَعَصَوْكَ وَكَذَّبُوكَ وَعِقَابُكَ إِيَّاهُمْ، فَإِنْ كَانَ عِقَابُكَ إِيَّاهُمْ يَقْدِرُ دُنُوبِهِمْ كَانَ كَقَافَا، لَا لَكَ وَلَا عَلَيْكَ، وَإِنْ كَانَ عِقَابُكَ إِيَّاهُمْ دُونَ دُنُوبِهِمْ كَانَ فَضْلًا لَكَ، وَإِنْ كَانَ عِقَابُكَ إِيَّاهُمْ فَوْقَ دُنُوبِهِمْ أَفْضَلٌ لَهُمْ مِنْكَ الْفَضْلُ»، قَالَ: فَتَنَحَّى الرَّجُلُ فَجَعَلَ يَبْكِي وَيَهْتِفُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَمَا تَقْرَأُ كِتَابَ اللَّهِ: {وَتَصْعُقُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا}، الْآيَةَ»، فَقَالَ الرَّجُلُ: وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ، مَا أَجِدُ لِي وَلَهُمْ شَيْئًا خَيْرًا مِنْ مُقَارَفَتِهِمْ، أَشْهَدُكَ أَنَّهُمْ أَحْرَارٌ كُلُّهُمْ. يو سړی د رسول الله صلى الله عليه وسلم مخې ته كېناست او وېې ويل: اې د الله رسوله! زه داسې غلامان لرم چې راته دروغ وايي، راسره خيانت كوي، او نافرمانی مي كوي، زه ورته كنځلې كوم او وهم يې، نو زما حال د دوی سره څنگه دی؟ وېې فرمايل: «هر هغه څه حسابيري چې له تاسره يې خيانت كړي، ستا نافرمانی يې كړې او دروغ يې درته ويلي، او هغوی ته ستا جزا وركول هم حسابيري، نو كه چېرته ستا جزا د هغوی د گناه په اندازه وي نو دواړه سره برابر دي، نه پرې ستا څه شته او نه يې پر تا څه شته، او كه چېرته ستا جزا د هغوی له گناه څخه لږه وي نو ستا لخوا ورسره نېكي ده او اجر يې شته، او كه چېرته هغوی ته ستا جزا وركول د هغوی له گناه څخه ډيره وي نو د هغه زياتوالی په اندازه به د هغوی لپاره ستا نه قصاص واخيستل شي»، وايي سړی ځنډې ته شو او په ژړا او چغو يې پيل كړ، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: «آيا ته د الله تعالى كتاب نه لولې: {وَتَصْعُقُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا}، الْآيَةَ»، يعنې (او د قيامت په ورځ به مونږ ډېرې د انصاف تلې كېږدو، نو په هېڅ نفس باندې به هېڅ شى ظلم ونه كړى شي او كه دا (عمل) د اورې د دانې په وزن وي مونږ به هغه راورو او هم مونږ حساب كوونكي بس يو) نو سړي وويل: قسم په الله اې د الله رسوله! زه د ځان او هغوی لپاره لدې پرته بل څه غوره نه گڼم پرته لدې چې هغوی ازاد كړم، زه تا گواه گرځوم پدې چې هغوی ټول ازاد دي.

[ضعيف دى] [ترمذی روايت كړی]

يو سړی رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغی او د خپلو غلامانو له كړنو څخه يې ورته شكایت وكړ او دا چې هغوی ورته په خبرو كې دروغ وايي، په امانت كې ورسره خيانت كوي، په كارونو كې ورسره دوكه كوي، او امر يې نه مني، او دی ورته كنځل كوي او وهي يې تر څو په ادب شي، نو د قيامت په ورځ يې د خپل حال په اړه ترې پوښتنه وكړه؟ نو هغه صلى الله عليه وسلم وفرمايل: د هغه څه حساب ورسره كيږي چې تا سره يې خيانت كړي، ستا نافرمانی يې كړې او دروغ يې درته ويلي دي او ستا جزا چې هغوی ته دي وركړې ده هم حسابيري، نو كه چېرته د جزا اندازه د هغوی له گناه سره برابره شوه، نو ستا پرې هېڅ نشته او نه د هغوی پر تا څه شته، او كه چېرته ستا جزا د هغوی له گناه څخه لږه وه، نو ستا لپاره فضيلت او په اجر كې زياتوالی دی، او كه چېرته ستا جزا د هغوی له گناه څخه زياته وه نو جزا به دركړل شي، او زياتوالی به درڅخه واخيستل شي او هغوی ته به وركړل شي، نو سړی په ځنډه شو او په لوړ غږ يې ژړل، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: آيا ته د الله كتاب نه لولې - چې فرمايي - {وَيُنْزَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا، وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَىٰ بِنَا حَاسِبِينَ} [الأنبياء: 47]، يعنې: (او د قيامت په ورځ به مونږ ډېرې د انصاف تلې كېږدو، نو په هېڅ نفس باندې به هېڅ شى ظلم ونه كړى شي او كه دا (عمل) د اورې د دانې په وزن وي مونږ به هغه راورو او هم مونږ حساب كوونكي

بس يو) او تلې به د خلكو تر منځه د انصاف لپاره كېښودل شي، نو سړي وويل: قسم په الله اې د الله رسوله! زه د خپل ځان او هغوى لپاره لدې هېڅ شي غوره نه مومم پرته لدې چې هغوى له ځانه څخه جلا او پرېردم، زه تا گواه گرځوم چې هغوى ټول د الله د رضا لپاره آزاد دي، د حساب عذاب له وېرې.

<https://sunnah.global/hadeeth/ps/show/65065>

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

